

2. adventna nedelja A

*Zato sprejemajte drug drugega,
kakor je tudi Kristus sprejel vas. (Rim 15,7)*

Prvo berilo

Izaija 11,1-10

Tisti dan požene mladika iz Jésejeve koreníke, iz njegove korenine obrodi poganjek. Na njem bo počival Gospodov duh: duh modrosti in razumnosti, duh svéta in moči, dnh spoznanja in strahu Gospodovega. Navdihoval ga bo s strahom Gospodovim, da ne bo sodil po pogledu svojih oči, ne odločal po sluhu svojih ušes. Pravično bo sodil siromake, pošteno bo branil stiskane v deželi. Tepel bo deželo s šibo svojih ust, z dihom svojih ustnic bo pokončeval krivičnega. Pravičnost bo pas okoli njegovih ledij, zvestoba bo pas okoli njegovih bokov. Volk bo prebival z jagnjetom in panter bo lêžal s kozličem. Teliček in levček se bosta skupaj redila, majhen deček ju bo poganjal. Krava in medvedka se bosta skupaj pasli, njuni mladiči bodo skupaj ležali in lev bo jedel slamo kakor govedo. Dojenček se bo igral nad gadjo luknjo in komaj odstavljene bo iztezal svojo roko v modrasjo odprtino. Ne bodo delali škode, ničesar ne bodo uničevali na vsej moji sveti gori, kajti dežela bo polna Gospodovega spoznanja, kakor morsko globino pokrivajo vode. Tisti dan bo Jésejeva korenina stala kot ziiainenje za ljudstva, njo bodo iskali narodi in njeno bivališče bo slavno.

Drugo berilo

Rimljanom 15,4-9

Bratje in sestre, kar koli je bilo napisano pred nami, je bilo napisano v naše poučênje, da bi, oprti na potrpežljivost in na tolažbo, ki jo daje Pismo, imeli upanje. Bog potrpežljivosti in tolažbe pa vam daj, da bi bili med seboj istih misli, v skladu z Jezusom Kristusom in da bi z enim srcem in kakor iz enih ust slavili Boga in Očeta našega Gospoda Jezusa Kristusa. Zato sprejemajte drug drugega, kakor je tudi Kristus sprejel vas, v Božjo slavo. Pravim namreč, da je Kristus postal služabnik obrezanih zaradi Božje resnice, in je zato uresničil obljube, dane očakom, medtem ko narodi slavijo Boga zaradi njegovega usmiljenja. Tako je tudi pisano: Zato te bom slavil med narodi in pel bom tvojemu imenu.

Evangelij

Matej 3,1-12

Tiste dni je nastopil Janez Krstnik in v Judejski puščavi oznanjal z besedami: "Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo!" To je tisti, o katerem je bilo rečeno po preroku Izaiju: Glas vpijočega v puščavi: 'Pripravite Gospodovo pot,

zravnajte njegove steze!' Janez je nosil obleko iz kamelje dlake in usnjen pas okoli ledij. Hranil se je s kobilicami in z divjim medom. Tedaj so prihajali k njemu ljudje iz Jerúzalema in iz vse Judêje in iz vse pokrajine ob Jórdanu. Dajali so se mu krstiti v reki Jórdan in priznavali svoje grehe. Ko pa je videl, da prihaja k njegovemu krstu veliko farizejev in saducejev, jim je rekel: "Gadja zalega! Kdo vam bo pokazal, kako naj ubežite pribodnji jezi? Obrodite vendar sad, vreden spreobrnjenja. Ne domišljajte si, da lahko v sebi govorite: 'Abrahama imamo za očeta', kajti povem vam, da more Bog iz teh kamnov obuditi Abrahamu otroke. Sekira je že nastavljena drevesom na korenino. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, bodo posekali in vrgli v ogenj. Jaz vas krščujem z vodo, da bi se spreobrnil; toda on, ki pride za menoj, je močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi mu prinesel sandale. On vas bo krstil s Svetim Duhom in z ognjem. Vélnico ima v roki in počistil bo svoje mlatišče. Svoje žito bo spravil v kaščo, pleve pa sežgal z ognjem, ki ne ugasne."

V razmislek

Vedno znova srečamo v svetih spisih podobo puščave. Za nekatere je puščava simbol osamljenosti, težkih in včasih na videz brezupnih življenjskih situacij. Za druge pa je kraj, kjer lahko doživimo intenzivno srečanje z Bogom, ki nas vodi h koreniti spremembi življenja. Janez je puščavnik. Življenje v tem negostoljubnem okolju ga je izučilo, da govori o stvareh neposredno in neolepšano, brez strahu pred neprijetnimi človeškimi posledicami. Ekstremne življenjske okoliščine, katerim je izpostavljen, razjasnijo pogled na bistveno, trajno in resnično ter na to, kako lahko to dosežemo. Janez pridiga o spreobrnjenju, zunanje vidno znamenje za to novo pot pa je krst. Spreobrnjenje pomeni odmik od napačnih, bolnih in utesnjujočih življenjskih navad ter razvad, ki nas ovirajo pri našem razvoju in onemogočajo našo sposobnost razlikovanja med pomembnimi in nepomembnimi stvarmi. Spreobrnjenje pomeni tudi zanikanje lastnega prepričanja, da si lahko sami zagotovimo in omogočimo večno in gotovo odrešenje. Navzven je krst vidno znamenje odločitve za notranjo prenavo z "očiščenjem" preteklosti – s spopadom z našo preteklostjo. S tem pa je hkrati znamenje uspešne pritrditve opustitvi "greha" – naše ujetosti v zmote. Spreobrnjenje pomeni odvrnitev od stare poti, da se lahko posvetimo novi. Nova pot pa je pot globokega zaupanja Bogu in pripravljenosti na dotik Božje Ljubezni, saj nas je Bog tako zelo ljubil, da je postal eden izmed nas. S tem, ko praznujemo Božje učlovečenje, Kristjani verujemo, da poleg odpuščanja prejmemo tudi notranjo željo po spreobrnjenju in odvrnitvi od tega, kar nas dela nesrečne in nesvobodne, saj je Bog tisti, ki prvi odpušča in se nam prvi približa.

"Kristus je adventni človek. On veruje v prihodnost.", je dejal nekoč Karl Rahner. Da, Kristijani verujemo v tisto prihodnost, o kateri govorijo prisposodbe iz prvega berila iz knjige preroka Izaije. Tu opisano Odrešenikovo kraljestvo miru je vseobsegajoče in vključuje celotno stvarstvo. Živali simbolizirajo ideale in kvalitete bodočega miru. Nebogljivi so na varnem in jim ne grozi nevarnost.

Če primerjamo takšne prisposodbe z resničnostjo, v kateri živimo, smo zagotovo skeptični in jim težko verjamemo. Skeptični smo lahko do naivnih in nepravilnih interpretacij tega teksta. Vsekakor pa lahko verjamemo njegovemu osnovnemu sporočilu – da je samo Bog tisti, ki lahko dovrši ta svet. In včasih lahko že zaslutimo veličino prihajajočega Božjega kraljestva. Biti adventni človek pomeni predvsem, da živimo in se ravnamo v upanju na prihodnost v estahološki razpetosti med "že" in "še ne".